

Maria Pallarès Sans

Entrevista a Maife Gil

Maife Gil és una senyora del teatre. Per la seva veu harmoniosa i magnífica podríem dir que és la Caballé del teatre català i, per la seva generositat, podríem dir que és una persona amb un cor lúcid.

Abans de començar el nostre qüestionari, com una mena de declaració d'intencions, ens explica el que ella creu com a principi vital " Una persona ha de tenir el seu propi món interior i si no el té l'hauria de construir i això és possible i alhora necessari per tal de diluir l'esperit consumista que pot aflorar dins de cadascú de nosaltres".

I passem a les preguntes:

Quin són els teus projectes professionals?

Els actors sempre estem esperant que ens contractin. Els projectes professionals ens venen donats de fora, tant en el teatre, com el cinema, la televisió, etc. A curt termini, no tinc cap projecte, si no seguir amb *El Cor de la ciutat* de TV3, i el que vagi sortint.

En algun moment de la teva vida treballaries sense cobrar?

Si el que em proposessin m'agradés molt i em pogués aportar experiències positives i jo les pogués transmetre al públic, ho faria

Què és el millor i el pitjor que t'ha succeït a la vida?

El millor, el fet de tenir un fill. El dia que va nàixer en Jaume vaig considerar que la meva vida estava completa.

El pitjor per a mi, la mort dels meus pares perquè m'ha deixat una buidor molt gran. És com si et clavessin un clau al cor que fa molt mal. Amb el temps, encara que es va "col·locant", et segueix fent mal.

A què dones més importància: a la teva vida professional o la personal?

He donat més importància a la vida personal que a la professional, tot i que van molt unides. Si n'hagués de triar una, triaria la personal perquè la tinc molt plena amb un marit que m'omple molt, un fill que estimo moltíssim, una família política que la considero com a pròpia.

També he viscut coses dolentes, però d'aquestes se n'aprèn. No és natural que les persones sempre estiguin contentes i alegres. Cal comprendre tots els moments, siguin bons o siguin dolents.

Quin defecte i quina qualitat destacaries de la teva personalitat?

Com a defecte: tinc un geni molt viu, però la qualitat més important que tinc és la generositat, generositat en tots els aspectes: en els sentiments, econòmicament i amb tothom, família, amics i el públic. Sempre surto a l'escenari a donar el millor que tinc.

Per què et vas fer actriu?

Tinc uns antecedents familiars, vinc d'una família de grans actors. Me'n sento molt orgullosa doncs els meus pares han estat molt importants per a mi, però el que soc m'ho he guanyat sola. Mai vaig pensar que pogués fer una altra cosa. Vaig estudiar a bons col·legis amb l'esforç dels meus pares i després vaig fer Filosofia i Lletres a la universitat fins que em vaig quedar embarassada i ho vaig deixar perquè pensava que el més important era el meu fill. Pensava

Maria Pallarès Sans

que la filosofia m'aportaria la veritat de la vida, però no va ser així perquè la veritat de la vida me l'ha donat el contacte amb la gent i la família.

Què és per a tu la veu?

És l' instrument més poderós que hi ha. És l'ànima que surt per la boca. L'òpera és la representació que més m'agrada perquè és la suma de veu + música + espectacle.

La veu i el llenguatge són primordials. Avui, el llenguatge és pobre tant el català, que és la meva primera llengua, com el castellà que la considero també primera llengua perquè el vaig aprendre igual que el català, de petita. És una lluita i cal fer pedagogia.

Al comentari de si es podria considerar la Caballé del teatre català, ella respon que no ho sap. I segueix dient que sent una gran admiració per Montserrat Caballé i que li agradaria molt, però considera que és el públic qui ho ha de dir.

Què és el que consideres més important per a tu de la teva professió?

El teatre és una feina efímera, única i irrepetible. Per això m'agrada tant. Cada dia hi ha un públic diferent i aquesta comunitat que es crea és el que més em satisfà. La televisió, el cinema i el doblatge també m'agraden, però hi trobo a faltar el feedback del públic que sí té el teatre.

Consideres que la teva professió pot influir i ajudar a la gent?

Si les persones són receptives i es deixen colpir, sí. Quan vaig a veure un espectacle com l'òpera vull que em colpeixi. Jo interpreto amb la finalitat que sigui així, perquè la gent aprengui alguna cosa que els serveixi, tant si és positiva com negativa, perquè d'aquestes també s'aprèn. Soc una persona totalment entregada quan estic a l'escenari.

Pel que fa ajudar, sí. El teatre ja es va inventar per això. En el seu origen a Grècia, el teatre era catarsi i pedagogia. El teatre, si no s'ha mort malgrat les crisis, és perquè és un fet social. En el teatre sempre hi ha coses a dir i m'agradaria, des de la meva modesta manera de fer, ajudar i que la gent quan anés al teatre li hagués servit. El teatre s'ha de veure com una litúrgia, com un espai que no es pot transgredir i serveix per donar-nos quelcom sagrat. Això no sempre s'aconsegueix, tot i que la finalitat és aquesta i és un objectiu del teatre i de les arts en general.

Què és el que t'agradaria que la gent pensés de tu?

Voldria donar una visió positiva de la vida. La vida és un do i, a vegades, pot ser cruel. La part positiva és la primordial; la negativa, guardar-la dins com una llavor perquè pot donar fruits positius i gaudir d'una vida positiva, sense amagar els problemes. Generositat i positivitat.

Pensar amb els altres i estar d'acord amb nosaltres mateixos, tenir coherència interior. Fer les coses amb educació doncs cal també guardar les formes.

Cada dia és diferent, com cada funció és diferent.

Les hores amb Maife Gil passen ràpidament. La seva espectacular veu t' embolcalla i atrapa, és molt agradable escoltar-la i la seva presència omple l'espai de generositat i lucidesa.

M. Carme Sans
Barcelona, març de 2005